

РЕШЕНИЕ

№ 15748

гр. София, 23.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 07.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **2295** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Р. В. Ц., с ЕГН: [ЕГН] от [населено място], подадена чрез адв. Л. Г., срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № ГРАМ-2158007 от 01.02.2026 г., издадена от А. С. А. – младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи, с която е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „г“ от ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, за срок от 6 месеца“.

С жалбата се излагат доводи, че не са налице предвидените в закона предпоставки за налагане на процесната ПАМ, както и, че същата не съответства на преследваната от закона цел. Изрично се излагат съображения, че при неизпълнено задължение за уведомяване на собственика за прекратената регистрация на автомобила, нормативно установено в чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, деянието по чл. 175, ал. 2 от ЗДвП е несъставомерно.

Прави се искане оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна и се претендираат разноски.

В съдебно заседание адвокат Г. заявява, че извършва процесуалното представителство без да е получавала възнаграждение от доверителя ѝ и моля съда да определи адвокатски хонорар.

Ответникът – младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи, в представени по делото писмени бележки, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското такова.

Административен съд – София-град, III отделение, 66-тисъстав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 31.01.2026 г. около 23:52 ч. по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], Р. В. Ц. е управлявал лек автомобил Т. с рег. [рег.номер на МПС] – лична собственост, като при проверката е установено, че автомобилът е с прекратена регистрация.

На 01.02.2026 г. е съставен е Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 4818552, в който установеното е квалифицирано, като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП.

На 01.02.2026 г. е издадена оспорената заповед за прилагане на ПАМ, с която на жалбоподателя е приложена мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, „г“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, като е разпоредено отнемане на СУМПС №[ЕИК]. В заповедта е посочено, че жалбоподателят е управлявал процесния автомобил, който е лична негова собственост, както и че при проверката е установено, че МПС е с прекратена регистрация, като е прието, че са налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката.

Заповедта е връчена на 01.02.2026 г., а жалбата срещу нея е подадена по пощата на 12.02.2026 г.

По делото са приложени документи за застрахователна полица „Гражданска отговорност“ № BG/02/1126000426563 с дата на издаване 02.02.2026 г., както и справка от която е видно, че на 02.02.2026 г. регистрацията на автомобила е възстановена служебно.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, срещу подлежащ на обжалване акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

По делото е приложена заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. (л. 19) на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на Министерството на вътрешните работи. На основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от Закона за Министерството на вътрешните работи с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на Министерството на вътрешните работи, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП директорът на СДВР със заповед № 513з-12686 от 14.10.2025 г. (л. 18) е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171 от ЗДвП.

Процесната заповед е издадена от А. С. А. – младши автоконтрольор към СДВР, който съгласно приложената по делото заповед е оправомощен да осъществява контролна дейност по ЗДвП и да издава заповеди за прилагане на ПАМ. Длъжността му попада в обхвата на посочената заповед за оправомощаване, поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.

Не се констатира и нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта,

включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

Спорът по делото се свежда до това дали при издаването на заповедта са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата е мотивирана и съответства на целта на закона.

В разпоредбата на чл. 171, ал. 1, буква з) от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В член 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип е налице фактическата хипотеза на чл. 175, ал. 3 ЗДвП, която попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП.

В заповедта обаче не е посочена датата на извършване на твърдяното нарушение. Макар тази дата да се съдържа в съставения АУАН, заповедта за прилагане на принудителна административна мярка следва сама по себе си да съдържа всички съществени елементи от фактическия състав, въз основа на които е упражнена административната принуда, тъй като не представлява санкционен, а превантивен акт с непосредствено действие спрямо адресата.

Наред с това, обстоятелството, че причината, послужила като основание за прилагане на процесната принудителна административна мярка, е била отстранена на следващия ден след установяването ѝ, е от съществено значение за преценката дали при конкретните факти прилагането на мярката е било необходимо и дали същата съответства на целта на закона. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП имат превантивен и преустановителен характер. Те не представляват санкция за вече извършено административно нарушение, а средство за предотвратяване или преустановяване на нарушение и за гарантиране на безопасността на движението по пътищата. Именно поради това тяхното прилагане следва да бъде съобразено с конкретната фактическа обстановка и с необходимостта от защита на обществения интерес, който законът цели да охранява.

В конкретния случай установеното нарушение е било преодоляно в следващия ден. При тези обстоятелства продължаващото действие на мярката „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ не допринася за постигане на целите на закона, тъй като противоправното състояние вече не съществува и липсва опасност от неговото продължаване.

Следва да се отчете и че законодателят е предвидил различни правни последици за подобно поведение. При липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ са уредени

специални принудителни административни мерки – по чл. 171, т. 1, б. е) ЗДвП спрямо водача и по чл. 171, т. 2, б. в) ЗДвП спрямо самото пътно превозно средство – до отстраняване на нарушението. Отделно от това, при управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред, законът предвижда и административнонаказателна отговорност по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, а в определени хипотези подобно поведение може да осъществява и състав на престъпление по чл. 345, ал. 2 от Наказателния кодекс. Наличието на тази многостепенна правна уредба налага принудителните административни мерки да се прилагат с оглед конкретните факти и тяхната превантивна цел, а не механично. Когато противоправното състояние е вече преодоляно и липсва опасност от неговото продължаване, прилагането на мярката по чл. 171, т. 1, б. з), г) от ЗДвП губи своята превантивна и преустановителна функция и на практика се превръща в допълнителна санкция за вече извършеното нарушение, което е несъвместимо с правната природа на принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП.

В тази връзка следва да бъде съобразена и актуалната практика на Върховния административен съд (ВАС), съгласно която при преценката за законосъобразност на принудителните административни мерки съдът следва да съобрази не само формалното наличие на предпоставките за тяхното прилагане, но и дали при конкретните факти административната принуда действително реализира преследваната от закона цел. В този смисъл са Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. на ВАС, в които се приема, че когато към момента на издаване на акта или непосредствено след това са настъпили обстоятелства, от които следва, че защитимата от закона цел е вече постигната, продължаването на административната принуда не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация и не може да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност.

В разглеждания случай целта на закона – да се гарантира наличие на задължително застрахователно покритие за участието на автомобила в пътното движение – е била постигната практически на следващия ден след установяване на нарушението. При това положение продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не е насочено към преустановяване или предотвратяване на нарушение, а води до ограничаване на правата на жалбоподателя без да е налице реална необходимост от това.

Следва да се обсъди и релевираното в жалбата обстоятелство, че не е налице уведомяване за служебното прекратяване на регистрацията на автомобила по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Действително по делото безспорно липсват доказателства за уведомяване на собственика на автомобила за прекратяване на регистрацията на процесното МПС. Настоящият състав намира, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, в редакцията ѝ в сила от 07.09.2025 г., тъй като от приложената по делото справка на л. 13 за процесното МПС, е отбелязано, че е с прекратена регистрация към 28.10.2025 г. Следователно по силата на цитираната разпоредба не е налице задължение за уведомяване на собственика за прекратената регистрация. Следва обаче да се има предвид, че принудителната административна мярка по чл. 171 от ЗДвП не е обусловена от субективното отношение на водача и липсата на уведомяване сама по себе си не изключва възможността за прилагане на мярката. Въпреки това, този факт има значение при общата преценка на конкретния случай, доколкото сочи на липса на съзнателно поведение от страна на водача, насочено към заобикаляне на законовите изисквания. В съчетание с обстоятелството, че нарушението е било отстранено след установяването му, това допълнително подкрепя извода, че прилагането на процесната мярка в конкретния случай е в несъответствие с целта на закона.

При тази фактическа обстановка следва да бъде съобразен и принципът на съразмерност по чл. 6 от АПК, съгласно който административните актове следва да ограничават правата и законните интереси на гражданите само доколкото това е необходимо за постигане на целта, за която са издадени. В конкретния случай противоправното състояние е било преустановено незабавно, поради което продължаващото действие на мярката води до ограничаване на правата на жалбоподателя без да е налице реална необходимост от административна принуда.

С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена при в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени сторените по делото разноски в размер на 5,11 евро внесена държавна такса. Неоснователно от процесуалния представител на жалбоподателя се претендира присъждане на адвокатски хонорар определен от съда, тъй като не била получила възнаграждение. По делото е представено пълномощно, в което не е посочено, че процесуалното представителство се осъществява по реда на чл. 38 от Закона за адвокатурата и следователно не са налице предпоставките за присъждане на адвокатско възнаграждение за безплатна правна помощ.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66 – ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № ГРАМ-2158007 от 01.02.2026 г., издадена от А. С. А. – младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Р. В. Ц., с ЕГН: [ЕГН], разноски по делото в размер на 5,11 евро (пет евро и единадесет евроцента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 от АПК.

СЪДИЯ: